

Ese de doa ori intr'o
luna, adeca in l si 15
dupa c. v in formatu
de o cola si 1 1/2.
Atâtu manuscrip-
tele câtu si banii de
prenumeratiune sê se
adreseze la redaptiu-
ne, localulu acestei-a:
Strat'a postei vechie nr.
l. etagiulu l. nr. 96.

AUROR'A ROMANA.

Foia beletristica.

Pretiulu de prenu-
meratiune pentru pro-
vinciile austriace: la
anu: 5 fl. la 1/2 de anu
2 fl. 50 cr.; pentru
Romania si straineta-
te la anu 6 fl. 20 cr., la
1/2 de anu 3 fl. 10 cr.
v. a. — Prenumeratiu-
ne la trei lune nu se
primesce.

Anulu I. 1863.

Nr. 8.

Pest'a 15/27. Aprile.

La poetii romani.*)

Nu laurulu, care trece, nu glo-
ri'a ce pere,
Neci aurulu, ce preface a ânimei colori,
Suntu sacrele impulse, ce au sê dea potere,
Ce au sê 'nsufletiesca unu coru de cantatori.

Poeti ai României! De e 'ntre voi ori cine,
Pe care aceste fumuri mai potu a-lu amâgi,
Acel'a lase hor'a; câ-ci face multu mai bine,
Candu lir'a-si profanata de petr'o vâ sdrobî!

Poeti ai Romanimei! Voi nu aveti chiamare
De josu de câtra lume, nu nu, de susu d'in ceru.
Vedeti de nu schimbati dar, sedusi, margaritare
Pe lutu fâr de valoare, ce omenii v'oferu.

Preoti ai armoniei, candu or'a ve sosesece,
Candu stati pe lâng' altarulu, la care sa jertfiti,
Spelati-ve 'ntâiu mân'a de totu, ce dejosesce,
C'atuncea Maiestâtii supreme voi serviti.

Amici legati de populu prin farmeculu cantârei,
Resunetulu simfîrei, ce bate 'n largu-i peptu!
Aperatori ai limbei si guri ale 'ntemplârei,
Ce-a mosiului virtute in stranepotu desceptu!

Surcei fideli, pe carii neci morte, neci vietia
Nu-i pote din trupin'a poporului taiá!
Fii buni, ce-atuncea numai simtiti, ca beti dul-
cetia,
Candu bine, reu cu mum'a poteti a subportá!

Profeti ai gintei vestre, luptaci ai libertâtii,
Pe calea de 'nfratîre suavi conducatori!
Pedepsitori ai crimei, resplatitori dreptâtii,
Gemendei innocintie voiosi aperatori!

Stegari umanitâtii, ce castele deslega
Si prinde 'n lantiu de rose colib'a de palatu!
Apostoli ai doctrinei, ce face lumea 'ntrêga
Edenu de fii si fie, ce Tatalu i-au amatu!

Poetii Romanimei! Acestea suntu comor'a,
Ce voi, baiesi prea nobili, aveti a desgropá;
Acestea suntu acordulu, ce lir'a-ve, sonor'a,
Vibrandu din Tis'a 'n Mare ilu are a-lu resuná.

O candu acele tonuri, din ceru vâua 'nsufflate,
Voru invié 'ntr'unu populu, ce v'are fii iubiti;
Candu mum'a pe copilulu satulu de sarutate
Ilu va 'nvetiá ó strofa, ce voi i-o daruiti;

Candu cantulu vestru seculu la seculu ilu ve-
stesce,

Si elu va fi in flore, cându voi de multu pausati:
Ce lauru este 'n lume, ce-atât'a fericesce,
Si cê cununi, ca ast'a, suntu demne s'apucati?!

Ear candu iubirea vestra se va platí cu ura,
Candu peptulu vi-lu voru bate celu plinu de
dulci simtiri:

Nu denegati atuncea ceresc'a-ve natura!
Saltati, cantati in inmuri, ca v'ati facutu mar-
tiri!

Zacharia Boiu.

* D'in „Sunete si Resunete.“

Unu balu mascatu in Bucuresci.

(Novela.)

De a fostu candu-va tempu, candu anim'a omului n'a cunoscutu superbi'a: omenimea a fostu fericita, câ-ci atunci nime n'a calcatu sub picioare dreptulu de apropelui seu; atunci n'a potutu sê existe resbunare in anim'a omului, nutrita d'in sementia in sementia, câ-ci nefiindu superbia — se nimicesce ide'a resbunării.

Superbi'a e fantan'a tuturoru moravuriloru, cari indupleca pe omu de a cugetá si a face asiá, in câtu densulu devine atâtu pentru singuratici, câtu si pentru tota societatea, celu mai periculosu, de care se cutremura natur'a omenesca.

Precum amintíiu, pote câ a fostu odiniora asiá si acele generatiuni au fostu fericite, dar acele tote au disparutu ca spiritele de nopte, caror'a li bate or'a si se duc, — si trufi'a s'a incuibatu in ânimele omeniloru.

I.

La anulu 185* capital'a Romaniei se pareá a fi in celu mai mare scomotu, câ-ci anuntiele de pe paretí provocau pe toti iubitorii de petrecere la balu mascatu.

Ací unu flacâu inbracatu serbatoresce duceá flori de totu soiulu si alte galanterii; colo unu croitoriu alergá cu nesce vestminte, ca cu intardiarea lui sê nu casiune lasinare acceptatoreloru.

Inaintea cafanerieloru se formara cluburi d'in tenerime, vorbindu cu mare entusiasm despre petrecerea urmatore.

Peste scurtu tempu doi ensi se absentara d'in societate si cam la o suta de pasi stetera. Ambii erau boieri de frunte, si numerau câte 25 ani; ambii erau amici, dar langa tota amicitii'a loru aveau natura diversa.

Ionu G. erá de statura nalta, ochii lui erau ageri si negri, aveá portare atâtu de placuta, câtu i asigurá confidentia d'in partea ori si cui. In lucruri mai delicate cautu, in cele bune si frumoase constante, ear neci de câtu pedantu. Elu n'a facutu pe nimene sê sentiesca, câ e de o nascere stralucita, d'in contra reprobà adeseori in societâti aristocratice, principiele cele antice si ruginite ale loru, si chiar pentru ast'a boierii, ma si parintii lui, nu-lu prea iubeau.

Eara cel'alaltu Barbu C. erá de o statura de medilocu, fati'a lui se pareá a fi innegrita in desiertulu Zaharei, ochii-i vêneti straluceau melancolicu. I placeau aventurile amoroase si vorbeá despre ele cu focu. Mai in tota or'a si-stramutá principiele si neci odata nu se 'nsufletieá pentru ce-va scopu nobilu si frumosu. Abiá erá vr' unu boieru d'in Bucuresci mai superbu de nascerea-i stralucita, decâtu densulu; a rare ori amblá pedestru si si-atuncia lu-urmarí câte unu flacâu. Erá de acea convingere curiosa, câ tote femeile si fetele, fie acele câtu de frumoase, se 'namoriseza in elu, numai de-lu vedeau vre-odata; inse cu tote aceste pan' acuma neci o cocona d'in Bucuresci nu fu atâtu de fericite, sê auda de pe budiele lui dechiaratiune de amore, provocandu-o sê imparte cu densulu sarcin'a vietii.

Stimatii cetitori voiu intrebá acuma, cum a potutu existe amicitia intre Ionu si Barbu, fiindu principiele loru atâtu de divesre?

Castelele parintiloru loru erau in vecinetate la „Podulu Mogosioiei,“ densii ca teneri petreceau tempulu totu la olalta, in Parisu — unde mersera dupa datina boieresca — siedeau sub unu

acoperementu, la olalta mergeau la universitate, la preambulare si in totu loculu. La olalta parasira Parisulu si acasa in Bucuresci continuara relatiunile loru amicale.

— Frate Ionu! — dîse Barbu in loculu unde i lasaramu — sum nimicitu de totu, trebue sê me ascundu d' inaintea lumii, dar ânim'a mea doresce resbunare fiorosa, dâ-mi svatu ce sê facu?

— A sera te cercaiu, inse mi-spusera că esci in D. la unchiulu teu; multiamita ceriului că te gasîu odata.

Ionu numai decâtu facu semnu unei carutie, carea i transporta la o casa pe malulu Dimbovitiei.

Ionu cunoscandu prea bine pe amicululu seu, sciea că acest'a nu e cea d'antâia erumpere a fantasiei sale, si suridea nevediatu de elu; dupa acea prindindu-lu de mîna, i dîse seriosu si cu compatimire:

— Iubite Barbule! te rogu continua, câ-ci de o parte sum curiosu, ear de alta tristu, nesciindu ce aventura avusi tu si ce va sê-i fie capetulu?

— Scîi — continua Barbu — câ de candu venise-mu d'in Parisu a casa, nu mai gasîu idealulu meu. Or si câtu me induplecara parintii sê me insoru, totudeaun'a me escusai, câ vreu sê sierbescu la militîa celu putînu patru cincî ani. Tata-meu me întrebâ mai in tota demaneti'a:

„Fiule candu te vei insorâ?” Eu totudeaun'a defigeam terminu de o septemana, si totu asiâ trecura septemane dupa septemane, pana ce sosi 15. Diecemvre, candu in tota capital'a se respandî faim'a, câ Zoie B. florea cea mei incantatore d'in cunun'a sesului frumosu de Bucuresci, dupa o departare de doi ani petrecuti la Parisu, sosi acasa. In 17. Diecemvre o bineventaiu si i descoperîu nespus'a mea bucuria pentru fericit'a re'ntorcere a ei; dupa acea facui o vediuta si la parintele Zoiei, carele me

primi cu multa afabilitate si me provocâ sê-lu cercetezu mai adese ori.

„La plecarea me petrunsera nescie sentieminte straordinarie, mi-para că ferbe sangele in mine... unu sentiu divinulu, sentiulu celu mai nobilu alu amorei mi-cuprinse tota finti'a... ânim'a mea batea numai pentru Zoie.

„In acca di parintele meu intrâ la mine insocitu de unchiulu meu, colonelulu G. carele mi-lauda viet'i a ostasiesca peste mesura si me provocâ sê me dechiaru? — respunsulu meu fu forte laconicu: „Nu voiu fi ostasiu in veci!”

„Parintele meu dise: „Fiule! precum se vede ce-va giurstare ti-â stramutatu planulu de totu; aci e unchiulu teu, carele chiar ca mine porta la ânima ferirearea ta: spune-ni dara ce se intempla cu tine? dîci câ nu vei ostasiu, pote voesci sê te insori, si astufelu a-mi implini unic'a mea dorintia, spune-ni dara care e ales'a ta? si noi te binecuvântamu.”

„Iubite parinte si unchiule! Zoie B. e finti'a pe carea o iubescu si o voiu iubi in veci!...

„In alta dî mi-indreptaiu pasii catra Zoie, dar spre mare nenorocire a mea, nu o gasîu a casa, apoi intraiu la parintele ei, carele vediindu-me me inbratîsia.

„Bine venisi fratiorule — dîse elu — ocupa locu langa mine si cetesce acesta epistola!”

„Mi-dede o epistola, indata cunoscui trasurile parintelui meu, epistol'a suna asiâ:

„Vechiule Amice!”

„Vei fi sciindu prea bine, câ numele C. stralucesce intre cele mai cunoscute nume ale Romaniei, pentru-acea credu, câ nu-mi vei refusâ rogarea ce contieniu ordurile urmatore. Fiulu meu Barbu si-alesa sotîa, si alegerea lui e effuinti'a vointiei sale libere, diptata de ânim'a-i

iubitore. Câtă de fericit ar fi elu, si câtă de voiosu si indestulitu eu cu fratele colonelulu G. decumva cocon'a Zoie fîic'a ta, ar fericitá cu man'a ei pe fiulu meu Barbu!

„Rogu-te dara pe amiceti'a ce esiste intre noi d'in copilaria, colucra si intrebuintieza tote cele cu potintia, — neatacandu inse dreptulu de alegere libera — ca sê vedemu pe fîii nostri fericiti!

alu teu amicu

Ionu C...“

„Ce dici la aceste fratiorule?“ — me intrebà parintele Zoiei.

„Domnulu meu — respunsei — acuma mi-ieu libertate a me dechiará si DTale manifestandu-Ti adunc'a mea amore pentru fîic'a D. Tale, numai de la ea atârna sê me faca celu mai fericitu. Decumva sentiemintele mele delicate nu voru aflá resunetu in ânim'a densei, atunci eu voiu parasí aceste locuri si voiu merge acolo unde credinciosii lui Mahomed se lupta in desperare pentru stindardulu profetului... acolo unde va fi mai ascutîta spat'a si mai dese glontururile!...“

„Vorbele mele storsera lacrimi d'in ochii betranului si inbratîsiandu-me dise: „Fratiorule! de adi inainte esci fiulu meu, Zoie va fi a ta, câ-ci neci candu s'a contrapusu voiei mele, si ea va ascultá si acuma de svatulu parintelui ei.“

„Plecaiu, despre o parte, incantatu de sperantia, ear de alt'a mahnită pentru Zoie, câ ore ânim'a ei sentî-va asiá ca-si a mea si a parintelui ei?“

„Dupa intemplarea acesta facui trei vediute Zoiei si totudeaun'a fui bine primitu; inse incercandu-me a descoperi sentiemintele ânimei mele, ea cu taptica fina conduse firulu conversarii la altele, in câtă potu dice, câ cu ocașunea celoru trei vediute, neci cu unu pasiu nu inaintasem in fericirea mea.

Conversârile nostre fura mai multu in interesulu literaturii francesci si italiene, decâtă alu amorei.

„Mintea-mi svatui altu ce-va, me determinaiu a scrie câte-va orduri Zoiei, cugetandu câ respunsulu ei decisivu, me va scote d'in acest'a catastrofa cumplita, in care ânim'a se luptá cu mintea. Epistol'a mea contineá aceste:

„Multu pretiuita cocona!

„Candu sosisi de la Parisu, in tota capital'a nimene nu fu mai ferice de câtă mine. Nu cugetu a fi de prisosu sê-Ti manifestedi, câ la prim'a nostra convenire amorulu celu mai curatu si divinu si-a cuprinsu locu in ânim'a mea. Te iubescu, mi-esci ceea ce este rou'a pentru flori; o zimbire, o suridere d'in budîtiile DTale mi-ar deschide paradisulu eternei fericiri. Te adoru! Ah! permite-mi aceste sentieminte, permite-mi a sperá câ ânim'a DTale inca nu e rapita si câ bate pentru mine.

„Ducatoriulu acestoru orduri va poté aduce respunsulu DTale, carele pentru mine va fi morte séu vietia!...“

„adoratoriu:

„Barbu C.

„Tramiseiu epistol'a prin unu flacáu, carele peste unu patrariu de ora venise 'ndereptu inse fara respunsu, de ce me minunasem forte.

„In alta di demaneti'a intrà in chili'a mea unu barbatu, carele se vediu a fi d'in cast'a boieriloru.

„Cugetu domnulu meu — incepù elu — ca-Ti facu unu serviciu placutu prin inmanuarea acestei epistole; — pana la revedere, me recomendu, Adieu!“

„Curiositatea de a cetí câtă mai iute epistol'a, me facù putînu atentu, de person'a inmanuatoriului.

„La epistola erá subscrisa Zoie B. o strinseiu de multe ori la ânima si o sarutaiu, apoi o cetíu, ea sunà asiá:

„Domnulu meu!
„Ti-multiamescu pentru onorea si
nemarginit'a iubire, ce manifestedi in
privinti'a persoanei mele; inse cu dorere
trebuie sê-Ti marturisescu, câ nu-Ti
potu dá alta decâtu amicetia, câ-ci sco-
pulu si principiile mele eschidu realisa-
rea dorintiei DTale.

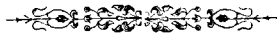
„Onoratore
„Zoie B.“

„Nu-mi potui esplicá acesta epistola
laconica si misteriosa, eram aproape de
desperare.

„Cugetandu câ va fi bine a face di-
stragere, merseiu in gradin'a cismegiulu.“

„Dar ce scena vediuu acolo!... Zoie
siedeá langa barbatulu care mi-aduse
epistol'a si conversau intr' unu tonu candu
naivu candu petulantu.

(Va urmá.)

Ioane Vacarescu.

(† 3/15. Martiu 1863.)

Candu ne umilira armele barbare,
Si erá o pata numele romanu ;
Candu strabun'a limba nu-si afiá scapare
Numai in bordeiulu bietului tieranu :

Pe a Romaniei gelnice ruine,
Ca tramisu din ceruri, bardulu s'a-aretatu ;
Si pan' gintea dulce se necá'n suspine :
Imni de renviere bardulu a cantatu.

Versulu lui sunat'a, candu ca hor'a lina,
Ce copil'a naltia 'n sacre serbatori ;
Candu ca si unu murmuru de-apa cristalina,
Deca-si mana valulu preste petrisori.

Dar vediendu caderea gintei suspinande,
Sunetu de dorere lir'a-i a cantatu,
Tristu, ca si mahnirea mamei lacrimande,
Gelnicu, ca-alu orfanei vaietu desperatu.

Glori'a, amorea, bravii din morminte
Au jocatu pe lir'a bardului romanu ;
Gintea nededata la-astfelu de cuvinte
Credeá, câ-e plangand'a umbra-alui Stefanu.

Dar la-alui acente mii se deceptara,
Cu strabun'a fala fruntile naltiandu ;
Natiunalitatea renviet'a eara,
Pe-unde V a c a r e s c u a trecutu cantandu ...

Bardulu nu mai canta ! gerulu mortii crude,
Ce-i atinse trupulu, vocea i-a necatu ;
Plangerea-i doiosa nu se mai aude,
Pe-unde-odiniora dulce a sunatu.!

Dar candu Emisferiulu dormeca in pace,
Si mii ochi lumina pe cerulu seninu,
De sub gli'a gropei, unde bardulu jace,
Se redica'n aeru gemetu si suspinu.

Ah ! romane ! pana nu voru se'ncunune
Templuri de cultura vechiulu teu pamentu :
Primulu cantaretu alu gloriei strabune,
N'o sê-si afe pace lina in mormentu !

Iustinu Popfiu.

Ospitalitatea remunerata s'eu Nunt'a risipita.

(Novela d'in „Decameron“ de G. Boccaccio.*)

Spinu unii că pe tempulu imperatului Fridericu I. crestinii au intreprinsu o speditiune cruciata, ca s' se reocupe pamentulu celu santu. Saladiu unu domnitoriu forte bravu si p' atunci sultanu in Babilonu, audise cu ce-va mai nainte despre acesta speditiune, si si propusese s' spioneze elu insusi pregatirile domniloru crestini la acesta speditiune, ca cu at'at'a s' se pota pregati si elu mai bine. Astu-felu si-intogmesce in Egiptu tote trebile, si facandu-se că merge in peregrinagiu o i' a drumu, sub forma de negutietotu, dimpreuna cu doi dintre cei mai mari si mai intiepleti omeni d'ai sei, si numai cu trei sierbitori pe langa sine.

Elu ambla prin mai multe provincii crestine, caletoresce prin Lombardi'a cu scopu d' a trece peste munti dincolo; dar' se intempla că pe drumulu de la Milanu catra Pavi'a fiindu cam catra sera, se intelnese cu unu omu nobilu cu numele Torello d' Istria d'in Pavi'a, care se ducea cu sierbitorii sei, cu cani si falconi s' petreca la o mosia frumosa ce o avea langa Tesinu. Domnulu Torello cătu ce-i vediu, cunoscu indata că ei trebuie s' se fia nesce boeri strani, si si propuse s' se li dee onorea cuvenita. Saladinu intreba pe unulu din sierbitori, că mai este multu pana la Pavia, si că ore pota ajunge pana candu nu se inchide cetatea, dar' Torello nu lasa pe sierbitoriu s' se respunda, ci respunse elu: „domniloru, la Pavia nu poteti ajunge la tempulu că s' poteti intră.“ „Asi' dara aveti bunatate“ d'ise Saladinu „indreptati-ne, căci noi suntemu straini, unde am pot' capeta' quartiru mai bunu peste nopte.“ „Pr' bucurosu“ respunse domnulu Torello. „Eu togma amblam s' se tramitu unu sierbitoriu d'acestia pana aproape de Pavia dupa ore ceva. Eu lu-voiu tramite cu voi, si elu ve va conduce intr' unu locu unde veti capeta' cortelu cum se cade.“ Dup' aceea se duse la unu sierbitoriu din cei mai priceputi, i spuse ce are se faca, si-lu tramise cu ei; ear' elu se duse totu intr' unu sufletu la mosi'a, si dispuse s' se gatesca o cina buna si s' se intinda mesele in gradina. Facandu aceste elu es' in porta s' se astepte.

Sierbitoriulu vorbindu cu acesti boeri mai un'a mai alt'a, i port' pe diverse căi pana candu in urma i aduse la mosi'a domnu-seu, f'ara ca ei s' se fia oserbatu ce-va despre acest'a. Torello vediendu-i venindu esi pe diosu inaintea loru si li dise ridiendu: „mi-sunteti forte bine veniti, domnii mei,“ Saladinu ca unu omu petrundietoriu vediu că acesta cavaleru a cugetatu, că ei nu i-ar' fi primitu invitarea deca elu i-ar' fi invitatu candu se intelni cu ei, si astu-felu ca s' se nu pota refusa ei d'a petrece asta nopte la elu, i-a adusu la cas'a lui prin insielatiune. Dupace elu a respunsu la salutarea lui Torello, d'ise „domnule, deca cineva s' ar' pot' plange asupra omeniloru curteneti, atunci noi aru trebui s' se ne plangemu asupra d-vostra, care (lasandu la oparte calea din care ne-ati impedeatu incatu-va) fora d'a merit' noi binevointi'a vostra prin altu ce-va de cătu prin o simpla salutare, ne-ati constrinsu s' se primimu o at'atu de mare curtenia, cum este acest'a ce ni faceti.

Cavalerulu intiepletu si elocintu respunse: „dloru, curteni'a ce-o primiti de la noi este forte mica fa'cia cu aceea ce vi s' ar' cuveni, dupa cumu ve vedu eu pe din afora. Dar', dieu, afora de Pavia n'ati fi potutu capeta' altu cortelu de treba; pentru aceea s' se nu luati in nume de reu deca ati incunguratu pucintelu, pentru-ca astu-felu s' se aflati unu cortelu ce-va mai bunu si mai comodu.“

Astu-felu vorbea elu, ear' sierbitorii lui venira indata aci si, desculecandu strainii, luara caii si i adepostira; er' domnulu Torello duse pe cei trei boeri in chiliele gatite anume pentru ei, i facu s' se descultie, i recrea incatu-va cu nesce vinuri forte recoritore, si i tienu cu discursuri placute pana la cina. Saladinu, socii lui si sierbitorii toti sciau latinesce, si astufelu intielegeau forte bine si asemenea erau intielesi si ei; si toti diceau că acestu cavaleru este unu omu forte placutu si cultu, si care scie vorbi mai bine dintre toti căti au vediutu ei pan' acuma. Domnulu Torello credea de alta parte, că acesti straini trebuie se fia nisce omeni alesi si d'o stare cu multu mai nalta de cumu i-a tienutu elu mai nainte; si

*) Giovanni Boccaccio, unulu d'in cei mai illustri clasici italiani, s'a nascutu la Parisu in anul 1313. Tat'a lui a fostu negutiatoriu in Florentia. Intre o multime de opuri ce a scrisu Boccaccio, opulu celu mai renumitu este: „Decameron“ — s'eu „O suta de novele.“ D'in acestu opu e tradusa si novel'a urmatore. Boccaccio mor' in 1375 in Certaldo, unu satuletiu langa Florentia.

d' aceea i pareá reu, cá aceea sera nu pote se-i onoreze cu o societate si cu unu banchetu mai splendidu. Astu-felu si-puse in capu cá sê faca acest'a in diu'a urmatore, si spuse unu sierbitoriu cá ce are elu de cugetu sê faca si-lu tramise la domna-sa, o muere forte intielecta si generosa, la Pavia ce nu erá departe d' aci si unde portile nu se inchideau neci odata.

Dup' acea duse elu pe acesti boeri in gradina, si-i intrebá cine suntu ei. „Noi suntemu nesce negutietori din Cipru“ respunde Saladinu „si mergemu in nesce trebi d' ale nostre pana la Parisu.“ „D'ar dá d-dieu“ dise Torello dup' aceea „sê produca si tier'a nostra omeni atátu de nobili, pre cumu vedu cá produce Ciprulu negutietori.“ Intre astu-felu si alte discursuri veni tempulu cinei; elu i rogá sê poftesca la mesa, unde ei fura serviti forte bine si cuviintiosu, cu tote-cá cin'a erá numai improvisata. Indata dupa cina, domnulu Torello vediendu cá ei suntu osteniti i duse sê odinesca in nesce paturi forte galante, si-apoi numai decátu dup' aceea se duse si elu la culcare.

Intr' aceea sierbitoriu lu tramisu la Pavia spuse domnei insarcinarea, si ea nu ca o femeia simpla ci intr'adeveru ca o regina chiamá indata mai multi amici si adoratori d'ai domnului Torello, se provediú cu tote cele necesarie la unu banchetu splendidu, si la lumina de facile invitá la banchetu mai multi cetatiani de frunte, aduse vestminte de metasa si de blane scumpe, intogni tote pana la un'a, astu-felu precumu o insarcinase barbatulu.

Boerii facandu-se diua se scolara, si domnulu Torello incalecandu cu ei pe calu si luandu-si falconi se duse cu ei intr'o vale vecina si li aretà cumu sbora. Saladinu se adreseza catra ore-care ca sê-i conduca in Pavia la unu otelu bunu, ear' domnulu Torello i respunde: „ve voiú conduce chiar' eu, cá totu am eu sê mergu acolo.“ Strainii crediura acest'a si fura indestuliti, si asiá o luara la drumu dimpreuna cu elu.

Erá pe la a trei'a ora de demanetia, candu ajunsera in cetate, si ei crediendu cá descaleca la unu otelu de frunte, descalecara la cas'a domnului Torello, unde se adunase ca la cincidieci de cetatiani de frunte, ca sê primesca pe acesti boeri straini, caror'a indata li luara frinele din mani si le tienura de scaritie ca sê-se scobora. Saladinu si socii lui vediendu acest'a, sciura indata ce va sê insemneze, si disera: „Domnule Torello, noi n' amu asteptatu aste. Noptea trecuta ne-ai facutu destula onore, si inca mai multa decátu am asteptatu,

si astu-felu astadi faci mai bine sê ne fi lasatu sê ne urmámu drumulu.“ Domniloru „respunde Torello“ pentru cele ce vi le-am facutu erisera detorescu mai multu fortunei decátu D. Vostre, pentru cá fortun'a ve aduse pe acestu drumu, cátu fúratu siliti sê veniti la sarmana cas'a mea. Ear pentru cele de adi Vi-voiú fi eu de oblegatu, si dimpreuna cu mine acesti omeni nobili, cari suntu impregiurulu D.Vostre; si deca cugetati cá Dvostre veti face acestora o placere prin aceea, cá nu veti vré se prandíti cu ei la o-l-alta, poteti sê faceti deca aveti voia.“ Saladinu si socii lui se induplecara, si descalecara de pe cai; cetatiani i bine-ventara, si fura condusi in chilile gatite forte stralucitu anume pentru ei. Dupa-ce si-au asiediatu bagagiulu si s'au recoritu incátu-va, se dusera in o sala forte pomposa. Si splandu-se pe mani, sê pusera la mese, unde fura serviti in ordinea cea mai buna si mai frumoasa cu diverse mancári delicate astufelu, cátu d'ar' fi fostu chiar' unu imperatu nu-lu poteá servi mai bine. Saladinu precumu si socii lui, ca nesce omeni mari, erau dedati a vedé totu lucruri stralucite, dar' totusi candu vediura ei aceste se mirara forte tare, si cu cátu luá in consideratiune mai d' aprobe pusetiunea cavalerului Torello, despre care sciau cá e cetatianu si nu domnu, cu atátu lucrurile acestea li se pareau a fi si mai stralucite.

Dupa finirea mancárii si luarea meselor, mai discurara cátu-va despre unele lucruri, si-apoi cetatiani din Pavia la voi'a domnului Torello se dusera sê se mai odinesca, pentru cá erá caldu forte tare, ear' Torello remase cu cei trei ospeti ai lui. Cu acestia se duse elu in o chilia, si ca sê nu remana neci unu lucru care sê nu-lu veda acesti ospeti, chiamá aci si pe generos'a lui domna. Ea, o muere forte frumoasa, de statura inalta si splendidu imbracata, veni cu doi copilasi, ca doi angeri, de mana si salutá cu gratia pe straini. Ei vediend'o se scolara, o primira cu reverintia si facand'o sê sieda intre ei, incepura a se jocá cu-cei doi copilasi frumosi.

Ea intrá cu ei in discursuri placute si, domnulu Torello departandu-se puçintelu d' aci, i intrebá pretinosa, de unde suntu si unde se ducu. La aceste ei i respunsera asiá precumu respunsese si lui Torello. Atunci dîse domn'a suridîndu: „acum vedu eu, cá ingrigirea mea ve pote fi folositoare, si astu-felu ve rogu, sê-mi faceti o speciala placere si sê nu refusatú neci sê despretiuitú unu micu daru, ce voiú a vi-lu aduce; ci cugetati cá muerile avendu ánima mica, darúurile lorú inca suntu

mici, sî astu-felu luati in consideratiune mai multu bunatatea ânimii daruitorului decâtu marimea darului. Dup' aceea lasă ca sê aduca pentru fiacare câte doue perechi de vestminte, o perechia cuptusite cu panura, altele cu blana, dar' nu de cari porta cetatianii si negutietorii, ci precum porta domnii, si pe langa acestea inca trei surtucuri de tafta subtire sî de inu finu, sî li dîse: „primiti acestea.“ Totu d' astufelu de materii am facutu vestminte si barbatului meu, din care si Dvostre Celelalte lucruri cu tote-câ ele sunt de puçinu pretiu, totusi ve voru prinde bine: deca veti cugetă câ sunteti departe de domnele Dvostre, deca veti luă in consideratiune lungimea drumului ce l'ati facutu si mai aveti inca d'a face, cum si impregiurarea câ negutietorii suntu nesce omeni delicati sî caror'a li place a se portă curatu.“ Boerii se mirara d' acest'a si vediura apriatu, câ domnulu Torello vré sê li faca loru tota curten'ă posibila, si vediendu câ vestmintele suntu cu multu mai splendide decâtu sê sémene a negutietoru, se temura nu cumva sê-i fia cunoscutu domnulu Torello. Dar' totusi unulu din ei astu-felu respunse domnei: „domna, acestea suntu nesce lucruri forte stralucite, cari noi nu le-am luă bucurosu, deca nu ne-aru astringe la acest'a rugatiunile vostre, la care noi nu potemu dice bă.“ Dup' acest'a se intorse domnulu Torello, ér' domn'ă recomandandu-i in voi'a lui Ddieu sê departă, sî cu asemenea lucruri provediù si pe sierbitori, pē fia-care dupa cum i se cuveniă.

Dupa multe rogatiuni domnulu Torello i induplecà sê remana intrega aceea dî la elu. Astu-felu dupa-ce s' au odinitu, se imbracara sî-o luara calari dimpreuna cu dlu Torello prin cetate, si venindu tempulu cinei cinara stralucitu dimpreuna cu mai multi ospeti onorabili. La tempulu cuvenitu se dusera la culcare; sî facandu-se diua se scolara, dar' in locu de globele loru ostenite de drumu, aflara trei armasari mari sî frumosi, sî totu atâti-a caî noi si tari pentru sierbitorii loru. Saladinu vediendu acest'a se intorse catra socii sei si dîse: „pe d-dieulu meu, câ unu omu mai de omenia, mai curtenetiu sî mai intieptu de de câtu acest'a nu credu sê mai fia fostu altulu nici odata; si deca regii crestini in cele ce se tienu de ei, câ regii totu astu-felu se porta, precum se porta acestu cavaleru, atunci Sultanulu Babilonului n'are la ce mai asteptă nici pe unulu singuru, necum pe atati-a pe câti vedemu câ se pregatescu sê

merga asupra lui. — Dar' vediendu ei, câ aici numai are locu acumu nici o refusare, se suira pe cai adresandu-se cu cele mai caldurose multiemiri.

Domnulu Torello dimpreuna cu mai multi consotii i petrecù pana departe afara de cetate; sî cu tote câ lui Saladinu i veniă greu sê-se desparta de domnulu Torello (pana intr' atât'a i placeă de elu) totusi fiindu-câ elu se grabeă, lu-rogà sê se întorne inderetu. Torello, care inca nu vrea a se despartî bucurosu de ei, dîse: „domniloru, me voiu întorce deca astu-felu poftiti; dar' vrèu sê ve mai spunu inca un'a: eu nu sciu cae sunteti d-vostra, sî nice voiu sê sciu mai multu de câtu v'ă placutu a-mi spune; dar' ori-cine se fiti voi, totusi d' asta data nu me poteti face sê credu, câ dora ati fi nisce negutietori, — sî d-dieu sê ve porte de grige.“ Saladinu carele-si luase adio dela toti socii domnului Torello, ast-felu respunse: „domnule, se pote inca intemplă, câ noi sê ve aretamu ce-va din marfele nostre, prin cari apoi atunci ve vom poté convinge; acum inse întorceti-ve cu d-dieu.“

Astu-felu Saladinu plecà mai incolo cu socii sei sî-si propuse tare, câ deca va mai traî sî deca batai'a ce-o astepta nu-lu va nimici, sê onoreze si elu odata pe domnulu Torello nu mai pucinu de cum l' onorase elu. Mai vorbî elu multu dup' aceea cu socii sei despre elu, despre domna-sa, despre tote câte le-a facutu sî cum s'a portatu, sî totu mai tare i laudă. Er' dupa-ce a spionatu cu mare greutate totu apusulu, o luă pe mare cu socii sei, sî se intorse la Alesandri'a; si astu-felu informatu pe-de-plinu despre starea lucrurilor incepù a-se pregatî si elu spre aperare.

Domnulu Torello se intorse inderetu la Pavia, si indelungu si-totu batù capulu, cine au potutu sê fia acei trei omeni, dar' n'a nimeritu nici odata adeverulu, bă nici s' a apropiatu de elu. Venindu tempulu speditiunei, sî facandu-se din tote partile pregatiri mari, domnulu Torello pe langa tote rogatiunile sî lacremile domnei sale se hotari sê mergea si elu. Astu-felu si-pregatesce tote, sî candu fù sê incalece pe calu, dîse catra domna-sa pe care elu o iubea forte tare: „domna, pe cum vedi, eu plecu in acesta speditiune, atātu pentru onorea pamentesca câtu sî pentru mantuirea sufletului; eu ti-recomendu dara ingrigirea de trebile si onorea nostra.

(Va urmă.)

F O I S I O R A .

Despre portulu natiunalu.

e la ivirea acestei foi primiramu câte-va epistole, d' între cari surtemu rogati d'în felurid locuri, a alaturá d'în candu in candu la foi'a nostra si câte unu jurnal de moda.

E bine, prea bucuros! In not'a facuta la epistol'a Domnei Iulia Marchisiu ne esprimasemu, cá asta depinde numai de la numerulu on. prenumeranti. Multiamita on. públicu modest'a nostra întreprindere, carea la esírea numerului antáiu abiá aveá 30 de prenumeranti, se bucura adi de o partinire caldurosa; inse totusi nu se pote laudá cu atare numeru de prenumeranti, recerutu de a poté dá si câte unu jurnal de moda.

Facuramu întrebare la artisti de acea specialitate, si sciti domniloru si domneloru câtu ar constá unu astufelu de jurnal? 100—120 florini, adeca o suma cam marisiora pentru o foitia cum e si a nostra, a carei pretiu de prenumeratiune la anu e 5 florini; deci ca sê potemu respunde la dorintiele amintite, ar trebui sê urcâmu pretiulu prenumeratiunei, ceea ce este lucru neplacutu.

Altufelu întreprinderea nostra mai antáiu de tote e beletristica, mod'a sêu mai bine jurnalele de moda pentru noi sunt secundarie. Incepuramu publicarea acestei foi in interesulu innatârii literaturii nostre beletristice; cu tote aceste inse nu suntemu contrarii jurnaleloru de moda, decâtu cugetâmu a face mai mare serviciu publicandu

foi'a nostra mai adese ori sêu celu puçinu in formatu mai mare. Acestu-a ni si este scopulu principalu.

Inse nici cá e usioru a compune vre unu jurnal de moda, cá-ci la asta se receru atari factori ce aicia in Pest'a ni lipsescu, cum d. e. modisti, croitori natiionali s. c. l. suntemu departe de centrulu poporului nostru, unde e sorgintea portului natiunalu. Apoi la noi sunt atâtea porturi câte sate, deci voindu a compune unu portu generalu ar trebui sê avemu modele de porturi d'în tote partile, ca astufelu d'în fie care sê scotemu ce e mai frumosu.

Pana candu inse vomu fi in stare a alaturá la foi'a nostra si jurnale de moda, ne vomu marginí a publicá descrieri de porturi d'în felurite locuri.

Incepemu aceste publicári cu descrierea unui portu, pe bas'a unei impartesiri particulare primate d'în Banatu.

Capulu invelitu cu materia fina resucita in form'a turbanului, chindesita cu firu de auru sêu argintu, cu unu buchetu sêu ghirlanda de flori, ori pena de struti. Perulu se impletesce in plete simple, fara cretiele, si apoi danduse de dupa urechi se constringu in o cositia, coronata cu diadema, de sub care depinde unu brunduzu legatu cu fire de auru sêu argintu. Ast'a se chiama: Silviana. Urechile sunt indiestrate cu circei lungi, cu petre scumpe sêu fara ele. Pe grumadi grumadîna (colèe) in 4—5 sîre, câtu de medalione; pe trupu spacielu strimtu la grumadi, la peptu, grumadi si mani chindesitu cu fire de metasa rosia, — auría — vêneta.

Polele-su in colorea flamurei natiunale. A supr'a spaciului se iea tunica scurta cu maneci largi, scurta si deschisa, marginile tunicii trebuie cosute cu fire de aur si indiestrate cu pasamanu; pe umerii, peptulu si dosulu tunicii cu fire de aur se incosa arabescuri. Pe medi-locu se incinge brâu tricoloru.

Caltamentulu e papuca, la caputa câtu de scurta, numai câtu se acopere degetele piciorului, avendu dogele marginari câtu de anguste, de care cosendu prime natiunale cu aceste se infâsiura fluierulu piciorului pana'n pulpe,

strimflele sê fie de colorea trupului, ca astufelu se fie asemenea sandaleloru matronelor romane d'in tempii Corneliei.

Eata domneloru si domnisioreloru trasurile esentiali ale unui portu, critisati-lu si ce vi va placé in elu sê-lu primiti, ce nu va fi dupa gustulu Dvostre sê-lu lapedati.

Rogâmu pe on. cetitori de prin locurile pe unde sunt porturi mai frumoase sê ni tramite descrierea lor, séu de va fi cu potintia si atari fotografie!

Pest'a 21. Apr. 1863.

I. V.

Cununa de noutâti.

(!) Fostulu colaboratoriu alu nostru D. Iosifu Vulcanu cu numerulu acest'a încéta a mai lucrâ la foi'a nostra. Noi ne-amu îngrijitu, ca in loculu amintitulu Dnu sê ni castigamu altu colaboratoriu, asia, încâtu foi'a nostra sê nu aibe nici unu scadiementu prin retragerea Dsale. Totu de odata îi multiamimu pentru ostenelele si zelulu, ce a aretatu fatia cu „Auror'a Romana“ dela aparerea ei.

† „Amiculu Familiei“ a avutu bunetate a inregistrâ in numerulu I. aparerea foiei nostre, inse dîce, câ e redigeata de D. Vulcanu. Intru adeveru D. Vulcanu a fostu pre tempulu esîrii numerului intaiu alu „Amiculu Familiei“ unu membru alu redaptiunii nostre inse ne prinde mirarea, cum s'a potutu viri numele Dlui Vulcanu de redaptoru in amintit'a foia, de ôre ce din fiecare numeru esîtu pana acuma se pote apritu vedé, câ redaptorulu e Ioanichiu Miculescu. Ne rogamu de stimat'a directritia, sê aibe bunetate a indreptâ eroarea acést'a.

(!) Noutatea cea mai insemnata pentru noi ar'fi aparerea „Albinei Romane“,

redigeata de D. V. Babesiu si patronata de Ilustr'a familia de Mocioni. Acesta noutate interesanta a publicatu-o mai intaiu „Magyar Sajto“, dupa aceea a reprodu-su-o mai tote foile romane si unele germane, ba unele au scornitu, câ Ilustr'a familia ar'voi sê cumpere „Concordia“ si sê o stramute in „Albin'a Romana“. Pre câtu scimu noi, acuma patru ani a fostu vorb'a despre o foia romana, intitulata „Albin'a Banatului“, inse de atunci nu amu mai audîtu facandu-se vorba despre ea si asia ni se pare, câ redaptiunea lui Magyar Sajto scie multu mai multu despre amintit'a foia, decâtu insu-si D. V. Babesiu. Bine ar'fi, deca cuvintele lui Magyar Sajto s'ar implinî!

(!) Domnele din Hamm tienura in 9 l. c. o siedintia, in carea suspendara cu unanimitate crinolinele. Ele facura lege, ca nici domneloru, nici domnisioreloru sê nu li fia iertatu a portâ mai nainte crinoline, pana ce au trecut de 30 de ari.

(!) In Wien'a esceleza contareti'a Patti. Ni se scie, câ de doue ori a fostu invitata la soaré la baronulu Sin'a, si

totudeuna a capetatu ca remuneratiune, findu câ a incantatu societatea cu to-nulu ei de privighitore, câte 2000 fl.

(!) D. Valentinianu redaptorulu „Re-formei“ d'in Bucuresci, esîndu d'in prin-sorea sa de patru lune incepù éra pu-blicarea jurnalului „Reform'a“. E de in-semnata, câ in decursu de noue lune D. Valentinianu a fostu inchisu de die-ce ori, si câ a avutu doue dieci si unulu de procese de presa. Ca unulu, ce cunosce forte bine inchisorile si pe locuitorii d'in ele, incepù unu ciclu de articuli despre inchisori si despre locu-itorii lor.

(!) Fotografi'a face d'in dî in dî totu mai mare progresu, si ocupa unu campu mai largu. Asiá in cercurile cele mai nalte se schimba in locu de cârti de ve-diute, portrete. Voesce cine-va sê-si faca curtenirea si nu afla pre nime acasa, isi lasa portretulu, carele devue sê infati-sieze pre celu, ce-si face vediut'a, parte voiosu, tristu, dupa ingregiurari; d. e. candu isi ie remasu bunu devue sê fia imbracatu in vestminte de caletoria.

(!) Universitatea Vienei serbeza in inceputulu lui Augustu 1865 iubileulu esistintiei sale de 500 de ani. Pregâtiri pentru serbatoarea acest'a se facu de acuma.

Felurite.

(!) „Maiestate, numai unu cuventu!“ dise intr'o dî unu militariu câtra Fridericu celu mare inmanuandu-i o rogare de a-lu radica in postulu de locotenente.

„Da, inse de voru fi doue, te lasu sê te spanzure,“ respunse principele.

„Subscrie!“ adaoga militariulu. Mo-narculu mirandu-se de presentia de spiritu a militariulu fi incuviintia rugarea.

(!) In dilele cele fatale a anului 1848 pa-tru comunisti venira intr'o deminetia in cabi-netulu banchieriulu Anselm de Rothschild.

„Dta ai milioane, preste milioane,“ disera ei, „si noi n'avemu nimicu — Dta devue sê imparti cu noi.“

„Bucurosu, pre bucurosu, — spuneti-mi, câtu e de mare dupa parerea vostra avuti'a mea?“

„Aprope la patrudieci de milioane de flo-rini.“

„Frumosu. Patrudieci de milioane dise-rati? In bundulu germanu (câ-ci acest'a s'a intemplatu in Francofurtu) traescu aprope patrudieci de milioane de omeni, asiá dara dupa socotel'a vostra ar' veni pre fiecare d'in voi câte unu florinu. Éca aici patru florini si me lasati in pace.“

(!) La curtea regelui francescu Ludovicu XIV. nu éra iertatu, ca cine-va sê calumnieze. Unu curtesanu voia odata sê faca ridiculosu pre unu nobilu pentru nesciinti'a-i si dise re-gelui, câ s'ar' poté compune o carte grosa d'in cea, ce nu scie domnulu acest'a. Ludovicu respunse cu unu aeru seriosu: „Si acea carte ar' fi forte subtire, carea ar' cuprinde acea, ce scii Dta.“

D'in strainetate.

(!) In taber'a insurgentiloru poloni se afla mai multe domnisiore, cari insufletite de ide'a cea sublima a libertatii se lupta cu asia mare virtute si eroitate, ca cei mai inflacarati juni. Candu insurgentii mai câ despereza despre finea luptei ele li insufla curagiu si ore cine s'ar' retrage din gloriosulu locu, vediundu in frunte unu angeru lucindu parte prin frumse-tia si eroitate, parte prin amorea patriei?! Un'a d' intre eroinele Poloniloru e domnisiore'a P u s t o v o j t o w, fiic'a unui fostu comandante dela unu regimentu de infanteria rusescu d'in Lublin. Mam'a ei e Polona. Domnisiore'a P u s t o v o j t o w fú botezata in legea grecesca, inse mam'a ei, o catolica zelosa o facu sê treca la catholicismu. Ea fú la crescere in Putavy, unde esclà prin escentritatea sa cantandu in biserica cantece natiunale, ba incercandu-se a tiené si predice. In fine o inchisera si o tra-misera la Kiew; inse gendarmulu, carele o petreceá avù multu necasu cu ea, câ-ci popo-rulu voia sê desprinda caii. Ea stá in trasura si tieneá neincetatu poporulu vorbiri insuffe-itorie. Intr' unu tardiu provocá ea insu-si po-porulu, sê o lase sê plece in pace, câ-ci altu-cum éra ea ar' fi suferitu pre multu pentru simpati'a, ce o aveá poporulu câtra ea. In Kiew capeta licentia sê merge la Schitomir spre a-si luá diu'a buna dela ai sei. De aci fugi si se duse la Langievicz, cârui-a îi fú adiutante. In 4. Aprile a. c. sosi in Prag'a, petrecuta de unu servitoriu caruntu. Candu a

ajunsu isi aduse toilet'a in ordine si si incepu a face vediute. Mai intaiu cercetã pre compatriotele sale. De una dî fû in Vien'a. Domnisor'a P u s t o v o j t o w e o feta frumoasa, inse pre fati'a ei se vedu semnele suferintiei. Afara de limb'a polona mai vorbesce si francesce si reu germanesce.

(!) Omulu abia isi pote face o idea despre escentricitatea petitiuniloru, ce pre tota diu'a curgu in tuilerii d'in tote pârtile Franciei. Acusi o consotia se plange contra barbatului flusturaticu, acusi d'in contra. Nu de multu unu tieranu ceru dela imperatulu d e s d a u n a r e p e n t r u d a u n ' a , c e i a f a c u t u o g r a n d i n ' a . C u n u n ' a o r i g i n a l i t a t i i i n s e m e r i t a u n u i n d i v i d u , c a r e l e c e r u a u d i n t i a s p r e a - s i p r o d u c e b a r b ' a s a , c e a d e 87 c e n t i m e n t r e d e l u n g a . R e c u r e n t u l u p r o m i t e , c â v a p o r t â b a r b ' a s u b c a p u t u , p r e c u m a f a c u t u p a n a a c u m a , c a i m p e r a t u l u s e v e d a m a i i n t a i u s p e c t a c u l u a c e s t ' a .

(!) In unulu d'in numerii antecedinti ai foiei nostre amu facutu amintire despre sapãrile ruineloru cetãtii Pompei. Acuma ni mai luamu voia a mai adaoge ce-va despre sapãrile aste, cari se facu in doue locuri, aprobe de templulu lui Isis si la o casa, ce porta numele „A b o n d a n z a .“ Langa templulu lui Isis lucratorii aflara in o casa nisce schelete, cari atragu atentiunea omului iubitoriu de anticitati. Esaminãri mai cu de ameruntulu aduse pre lucratori la scheletulu unui barbatu, unei femei si unei fete tenere. Interesu sapãtoriloru se maru prin aflarea de 91 bucãti de monate de argintu, 4 cercei si unu degetariu, tote de auru, doue chieci de feru si a remasieliloru unui sacu de inu. Relicuiile aste interesante se pastreza acuma in o casa nu de parte de loculu sapãrii. Suntu asiediate pre patru mese de bronzu, lucrate dupa unu stilu anticu. Omulu ar' potẽ cugetã, cã erumperea Vulcanului si cutropirea cetatii Pompeii s'a intemplatu ieri si nu nainte cu 2000 de ani, de ore ce sandalele, vestimintele pana si frisar'a perului se potu destinge si acuma câtu de bine. S'a sapatu unu edificiu intregu, carele e celu mai grandiosu d'in cetatea Pompei de acuma. In launtru edificiuului se afla doue

gradini si in aceste fantane mari de marmore, pre langa cari e asiediatu unu porcu selbatecu si alte animale de bronzu. In museulu cetãtii Pompei, care nu de multu s'a infiintiatu se afla scheletele de la doi cani, siesedieci de pani, cari tocmai atunci erau in cuptoriu, ca sê se coca, candu vesuvulu erupse. Mai de parte suntu usiele cele mari de feru, cari astupau gur'a cuptoriului; vase de plecu si uiaga, precum si mai multe candelabre.

(!) Comitetululu pentru ajutorirea publica d'in Parisu a facutu dilele aste o spediune la Caledoni'a noua, unica in felulu seu. A tramisu 20 de fete intre 15 si 20 de ani de tenere, cari sub auspiciile regimului sê se marite dupa coloni francesi, cari dupa unu servitiu de sipepte ani in militia se ocupa cu agricultur'a ori cu alte maestrii. Fetele suntu alese d' intre cele mai frumoase, sanetose si inteligente si fiecare capeta de la regimu zestre; imperates'a Eugeni'a darui fiecareia unu shawl.

Gãcitura numerica.*)

(De la Crisianu.)

1. 3. 14. 8. 7. Elu fusese primululu omu ;
4. 1. 8. 16. E o parte d' intr' unu pomu ;
1. 7. 10. 16. De ai multu esci omu avutu ;
3. 14. 7. 2. 1. Este-unu lucru neplacutu ;
1. 4. 14. 3. 7. Orasiu mare, frumosielu,
8. 9. 10. 11. 12. 13. 16. Trece chiar pe langa elu ;
1—7. E unu nume de barbatu ;
1—16. Unu poetu laureatu !

*) Terminulu deslegarii e 13. Maiu, premiulu : o carte de poesii.
R e d .

Telegrafulu redaptiunei.

(!) Dlui V. B u m b a c u : Primesce multiamirea nostra; — vomu indevintiã cele tramise. — Dlui A. M. M. in L. Pre candu eramu la o-l-alta dîceai, cã „Mare-i lumea“ vei publicã-o cu ari'a de odata. Sê asteptamu? — Dlui P. Popescu in Bucuresci: Epistol'a amu primitu-o; — asteptamu cele promise. — Dlui Stefanu Biltiu: D'in pedece neprevedute s'a intardiatu, acuma inse s'a spedatu. — „Mirele nefericitu“ se incepe bine. inse se gata reu; — vomu vedẽ. — „Pasiunea“ va esĩ in numerulu venitoriu. — „La Romani'a“ va esĩ cu ce-va stramutare. — Dlui K ö v á r y in Széplak: Amu facutu dispositiune.

Proprietariu, redaptoru respundietoriu si edatoriu: **IOANICHIU MICULESCU.**

Mai avemu inca puçine esemplarie complete d'in inceputu.

Ne rogamu de stimatii colucratori si corespondinti, ca de adi innainte sê aibe hunetate a spedã tote, ce privesce redaptiunea directe redaptiunii.

Redaptiunea.

Cu tipariulu lui: **EMERICU BARTALITS.**